

καὶ πειρασμὸν καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ξένων δυνάμεων καὶ μάλιστα τῆς ὁμόρου, καὶ αὐτὴν τὸν κ. Δηλιγιάννην — πρὸ πάντων αὐτῶν — ἄπορον δὲ τῇ ἀληθείᾳ πῶς ὁ ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτευσεως ἀκόμη δὲν ἤρχισε, μετὰ τοιοῦτο καταφανὲς σκάνδαλον, νὰ καταγγέλλῃ διὰ τῆς Πρωίας τὰς ἐν τῇ αὐτῇ τελευμέναις μηχανογραφίας!

... Ἐν τούτοις ὁ κ. Δηλιγιάννης, παρὰ τὰ διὰδουθέντα περὶ πρυσευοῦς αὐτοῦ περιοδείας ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, παραμένει ἐτι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Καὶ περὶ αὐτοῦ προσέτι τοῦ βασιλέως ἐλέγχθη ὅτι ἐφέτος, μολοντί ὁ καύσων δεικνύει ἀγριωτάτας διαθέσεις, παραιτεῖται διὰ πρώτην φοράν μετὰ τόσα ἔτη τοῦ ἀπαραιτήτου εἰς Εὐρώπην ταξιδίου του. Τὰ συμπτώματα ταῦτα σχολιάζονται παρὰ πολλῶν, ἀλλὰ τὸ πλείστην ἐμπούσῃ ἀπορίαν ταξιδίδιον ἦτο τὸ τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, αἰφνιδίως καὶ σχεδὸν κρυφίως ἀπελθόντος εἰς... Ἡπειρον. Τί ζητεῖ ἄρα γε ὁ κλεινὸς ἐκ Μολάων πολιτευτῆς εἰς τὴν ὄρεινὴν χώραν ἐνθα δὲν φέονται βεβαίως τὰ κοκκινογούλια; Ζητεῖ ν' ἀκούσῃ ἄρα γε χρησμέν ἀπὸ τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης περὶ τῆς μελλούσης πολιτικῆς πορείας του; Ζητεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχέροντος ἢ νὰ βυλιδωσκοπῇ τὰς διαθέσεις τῶν Ἀλβανῶν; Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου εἶνε βεβαίως μυστηριώδης, μὴ λησμονώμεν ὅμως ὅτι ἡ Ἡπειρος εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν Ἀρματωλῶν καὶ ὅτι διὰ μικρὰς μεταβολῆς γραμμάτων ἢ τάξεως αὕτη συνδυάζεται πολὺ μὲ τὸν πολιτικὸν βίον τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου.

... Τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης, οὗ ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ δώσῃ χρησμὸν ὁπωσὺν σαφῆ ὑπ' ὅφει ἔχον τὴν παρούσαν τούτων ἀντιφατικὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Ἐνῷ ἐκφέρουσιν ὅλοι φόβους περὶ πρυσευοῦς συγκρούσεως, ἀπολύονται οἱ ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ καὶ πωλοῦνται οἱ ἡμίονοι... εἰς τοὺς Τούρκους! — τί πολυπαθεῖς ἡμίονοι! Πρὸς τούτοις ἐπιδιώκεται ἡ συντέλεις ἔργων εἰρήνης, ἔργων τιμῶντων τὰς καλὰς προθέσεις μας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν μέχρι τοῦδε γενομένην πρὸς πρόοδον ἐνέργειάν μας. Οὕτως εἰς τὰς ἐφημερίδας προχθὲς ἐδημοσιεύθη τηλεγράφημα τοῦ ἐπάρχου Καλαβρύτων, ἐνθουσιωδῶς ἀναγγέλλοντος ὅτι ἐφθασεν ἐκεῖ ἡ πρώτη ἀμαξία διὰ τῆς νεωστὶ χαρταχθείσης ἀμαξιτῆς ὁδοῦ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Καλαβρυτὰ!

Φανταζόμεθα τὴν δικαίαν ὑπερηφάνειαν τῶν ἵππων τῆς ἀμαξίης ἐκείνης προηρισθέντων ὑπὸ τῆς Προνοίας νὰ φέρωσι τὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ Καλαβρυτὰ, μετὰ ἐξήκοντα ὅλα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀπολευθερώσεως τῆς χώρας ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ!

... Ὁ πέως παρ' ἡμῖν πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κόμης δὲ Μουὺ ἀπέρχεται προηγόμενος εἰς τὴν πρεσβείαν τῆς Ρώμης, εἰσέτι ὅμως δὲν ὠρίσθη ὁ διάδοχός του. Ἐκ θετικῆς πηγῆς πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ διορισμὸς τούτου θὰ βραδύνη εἰσέτι, ἐπειδὴ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, σωφρονισθεῖσα ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων, σκοπεῖ ν' ἀνεύρῃ καὶ ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρεσβευτὴν κωφάλαλον διὰ νὰ μὴ δύνανται νὰ λέγωσιν οἱ Ἕλληνες πρωθυπουργοὶ ὅτι ἀκούουσι παρ' αὐτοῦ φωνὰς τὰς ὁπίας δὲν ἐκφέρει.

... Αἱ ἀστεϊότητες τοῦ τύπου.

Εἰς μίαν τῶν μαγειρικῶν συνταγῶν τοῦ 10' Αἰῶνος περὶ κατσκευῆς τῆς μαγιονέζας περιέχεται αὐτολεξεί ἡ ἐξῆς φράσις: «Ἀκυλούθως ρίπτετε 59 δράχμα λάδι»...

Φαντάσθητε τὴν τρομακτικὴν θέσιν τῆς οἰκοδεσποίνης ἢ τῆς μαγείρου, ἐὰν ρίψῃ κατὰ τύχην μόνον 58 ἢ 60 δρᾶ-

μα εἰλαίου!.. Καὶ τί θὰ γείνη τότε ἡ μαγιονέζα;.. τι θὰ γείνη ἡ οἰκιακὴ εἰρήνη;

Ὁμολογουμένως ἡ συνάδελφος ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρῃ μαγὰλην ἀναστάτῳσιν... εἰς τὰ μαγειρεῖα τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, ἥτις φυσικὰ θὰ ἔχῃ ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὰ ἐντόσθια αὐτῶν.

... Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον εἶνε ἱστορικόν, δεικνύει δὲ ὅτι αἱ νεώτεροι θαυμασταὶ ἐφευρέσεις τοῦ πολιτισμοῦ οὐδ' ὅπως ταράττουσι τοὺς κανόνες τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας, ὡς μερικοὶ διατείνονται.

Ὁ διευθυντὴς ἐταιρείας τινὸς συνεννοεῖται τηλεφωνικῶς ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις γραφείου μετὰ τοῦ ἐν Κηφισίᾳ ἐπιστάτου. Ἀφοῦ δὲ τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίους διαταγὰς τῷ λέγει εἰς τὸ τέλος:

— Χαῖρε!

Ὁ δὲ ἐπιστάτης ἀπαντᾷ:

— Προσκυνῶ!

Καὶ ἐκβάλλει εὐσεβάστως τὸν πῖλόν του πρὸ τῆς τηλεφωνικῆς συσκευῆς.

Ἡρώδης ὁ Ἁττινός

ΘΕΑΤΡΑ

(Νεκρολογία).

Ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκάθησα καὶ ἐθρήνησα ὡς Ἰερειῆς.

Ἐξῆλθον χάριν ψυχγωγίας καὶ ὅπως ἀναπνεύσω τὴν ἐσπερινὴν δρόσον. Ἐκεῖ πρὸς τὸ τέρμα τοῦ πεδίου τῶν Στύλων ὅπου συγκεντρῶνται τὰ σελιγγίζοντα ρῶτα, ὅπου συνωθεῖται τὸ πλῆθος, ὅπου διασταυροῦνται αἱ περιπολίαι, ὅπου διαγωνίζονται διὰ τοῦ λάφυγγος οἱ πωληταὶ τῶν κουλουρῶν, τῶν ἀναψυκτικῶν ποτῶν, τῶν κώνων, τοῦ ἀραβοσίτου, ἐκεῖ ἐπαυρῆσθην ἀσυνειδήτως καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς βραδείας ἀνατελάσης σελήνης εἶδον τοπογραφίαν ξενοφανῆ καὶ ἀήθη. Δὲν ὑπῆρχε πλέον περιβόλος οὔτε κυκλίδες, ἀλλ' ἐλευθέραις τισ μικρὰ πλατεῖα, καὶ εἰς τὴν μίαν πλευρὰν αὐτῆς ἀμορφον ἀκόμη ὁδοῦ σχῆμα· τὰ ἐπιπροσθεῖντα αὐτῇ ἀρχαῖα δένδρα ἔσειον μελαγχολικῶς τὰ φύλλα ὡς νὰ προσηθάνοντο τὸν κτύπον τοῦ μέλλοντος ὅσον οὕτω ν' ἀποκόψῃ αὐτὰ πελέκειος. Εἰς τὸ βάθος μύλις διεκρίνετο ἀμυρόν καὶ συγκεχυμένον συμπλεγμα συντριμμάτων θραυτῶν ξυλίνων, σκηνῶν, παρὰσκηνίων, ἀετωμάτων δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ φεβερὸς ἀγκῶν ὁ ἀπανθρωπὸς προεκτεινόμενος πρὸς τοῦ Ἰλισσοῦ τὴν ὄχθην, ὡς αἰμυλκρῆς Σφιγξ προτείνουσα τοῖς διαβάταις διλήμμα φρικτόν, ἢ νὰ κατακυνηγεῖται ὑπὸ τῶν ἀμαξῶν ἢ νὰ θραύσῃ τὰ σκέλη των πηδῶντες ἐντὸς τῆς χαινούσης τοῦ Ἰλισσοῦ κοίτης.

Ὑπῆρξεν ἡ Νινευί, ὑπῆρξεν ἡ Βαβυλὼν, ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀπόλλων!

Καὶ καθήσας ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος... δηλαδὴ παρὰ τὸ καχεκτικὸν τοῦ Ἰλισσοῦ ρεῖθρον, ἀντικρὺ τοῦ πολυφώτου Μέντζ, ἐνῶ ἀντήχει τὸ ὅσον διεθνὲς τόσον καὶ παρὰτόνον ὄσμα τῶν αἰσδῶν τοῦ Ἀντρου τῶν Νυμφῶν καὶ ἐξερρήγνυντο ἐκ διαλειμμάτων αἱ βρονταὶ τῆς συγκινήσεως τοῦ πλῆθους, ἐμνήσθη ἡμερῶν ἀρχαίων καὶ ὠνειροπόλησα.

Καὶ ἐπικνεῖδον νοερῶς τὴν ἔρημον ἑκτασιν τῶν Στύλων—

τῶν Στῆλῶν, ὡς ἐλέγοντο ἀκόμη τότε — μὲ ὀλίγους ἀραι-
οὺς καὶ λιποψύχους φανοὺς συνεπίκουρον ἔχοντας καὶ ποτε
τὴν ἐσπέρειαν ἐρυθρὰν ρητινώδη λάμψιν τῶν πυρῶν, καὶ
ἤκουσα τὸ ἔσχατον τῶν διαδούτων Τραπεζῶν καὶ ἐνόμισα
ὅτι τὰς εἶδα κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπιστρεφούσας εἰς τὴν
κατοικίαν των ὑπὸ συνοδικὸν ὀλοκλήρου ἐνωστίας ἐρίπ-
πων χωροφυλάκων, διότι ἦσαν ἀκόμη τότε νωπὴ αἱ ἀνα-
μνήσεις τῆς ἀρπηγῆς τῆς Σουλῆς.

Ἦτο αὐτὸ ὁ πρῶτος σπόρος, τὸ πρῶτον κύτταρον τῶν
πρὸς τὸν Ἰλισσὸν θεατρικῶν πλάσμάτων καὶ νεοπλασμα-
των. Ἐπειτα ἐπηκολούθησεν ἡ ἀμιλλὰ μετὰ αὐτοῦ τοῦ
κατεδραρισθέντος Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ ἀντικρὺ κήπου τῶν
Ἰλισσίδων Μουσῶν, νῦν θεάτρου τοῦ Παρθεναίου. Τὸ ἰτα-
λικὸν μελόδραμα ἔπηξε τὴν σκηνὴν τοῦ δικηρῶς ἐπὶ τινα
ἔτη εἰς τὰ δύο θέατρα. Εἰς τὸ ἐν παριστάνετο ἡ Αἰνδα
καὶ ὁ Τροβατέρως, οἱ Κιβδηλοποιοὶ τοῦ Δάφνιδος Ρούσση
— μεταφράζετο οὕτως ὁ μουσουργὸς *Luigi Rossi* εἰς τὴν
ἑτέραν ἡ Αὐκία, ὁ Ἑρράνης, ὁ Δοὺ Πασγάλης. Καὶ οἱ
πελάται τῶν θεάτρων ἐκείνων ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὰ κόμ-
ματῶν, τὰς ἀνθοδέσμες, τὰς περιστρώας καὶ . . . τὰς πεν-
τάρας. Ἐνθυμοῦνται τὴν Παλτρινιέρην καὶ τὴν Ἀμάλιαν
καὶ τὴν Βαλμπύργαν καὶ τὸν κωμικὸν Πίνην, καὶ τὸν
γέροντα γνωστότατον τυρλὸν κορίστον Περρίνην καὶ τὴν
κατόπιν ἐλθούσαν καλλίφωνον Βιβιάνην, ἥτις, πεσοῦσα θύ-
μα τῆς εὐλογίας, ἀναπαύεται ὑπὸ τὰς κυπαρίσσις τοῦ
νεκροταφείου Ἀθηνῶν. Ἐνθυμοῦνται ὅλοι τὰ κωμικὰ προ-
γράμματα ἀγγέλλοντα παρυστάσεις διὰ τὴν 31 Ἰουλίου!
καὶ μεταφράζοντα τὸ *Elisio d'amore* Ἀλεξιβρόχιον
τοῦ ἔρωτος! καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἐργολάβου τοῦ κή-
που τῶν Ἰλισσίδων Μουσῶν ἀπλοῦν καφεπώλου βλέπον-
τος τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου του καὶ διατάσσοντος
δικτατορικῶς τὸν θίασον νὰ παραστήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἰ-
δίαν ἐκείνην ἐσπέραν τὴν δημοφιλεῖς Αἰνδα, μολοντί οἱ ἀ-
κροατοὶ ἐκπληκτοὶ διεμαρτύροντο ὅτι οὔτε γυμνασμένοι ἦ-
σαν εἰς τὸ μελόδραμα, οὐδὲ τὰ τεύχη τῆς μουσικῆς καὶ
τὸν κατὰλληλον ἱματισμὸν εἶχον. Ὁ ἀτυχὴς ἐργολάβος ἐ-
θεάθη τότε ἰδυστάμενος κατὰ μόνος, τύπτων τὴν κεφαλὴν
καὶ ἀναβοῶν:

— Τί τῷ θεῷ, μωρὲ Κωστῇ κύττα; . . . βαρύτερος ἦ-
ταν ὁ πατέρας σου ἢ πριμαδόνα ἢ μητέρα σου;

Ὁ Ἀπόλλων κυριαρχήσας παρέσχε κατὰ καιροὺς φιλο-
ξενίαν εἰς τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα μέχρι τοῦ 1881 ὅτε τὸ
κράτος τῆς πολυθελγήτρου Κισραμόντη διεκόπη ἐξαίφνης
ὑπὸ τῆς ἀπαισίας τοῦ τύπου ἐπιδημίας. Ἐν τῷ μετὰ οἱ
ἐγγῶρις δραματικοὶ θίασοι εὗρισκον εἰς αὐτὸν πρόχειρον
καταφύγιον, μονάρχης δ' αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους ὁ Ἀλεξιάδης συνεχῶς ἀπὸ περὶ τῶν τοῦ
κόσμου εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὡς εἰς ὀρθοπεδικὸν θεραπευτή-
ριον, ὅλους τοὺς κυλλοὺς καὶ τοὺς ραχτικούς, ὅλους τοὺς
ρακοσυλλέκτας, τοὺς ἀκτοφύλακας, τοὺς ἀγροφύλακας τοὺς
χοιροδοσκούς, τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην παθολογικῆς δρα-
ματολογίας πρὸς χαρμυλὴν καὶ ἀγαλλίασιν τῶν πολυμε-
λῶν ὄσων καὶ εὐχισθητῶν οἰκογενειῶν τῶν εὐπόρων παν-
τοπωλῶν.

Αὐτὰ διελογιζόμεν ἔνῳ τὸ ἀμυδρὸν σεληνικὸν φῶς ἐφώ-
τιζε τὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἀπιδουθέντα περίλυστον ἐκεί-
νον χώρον καὶ τὸν ζοφερὸν ὄγκον τῶν συντριμμάτων, ἐνῳ
τὸ τελματῶδες ρεῖθρον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐρρύχθει σιγᾷ διὰ τῶν
χαλίκων καὶ παταγωδῶς ἐξεσρήγνυντο ἐκάστοτε αἱ ἐπι-
ληπτικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν τοῦ Ἀντρίου. Καὶ ἐπειδὴ
ἤσθονόμην τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσω, ὠδυνάσω πρὸς τὰ Ὁ-

λύμπια ὅπου παρίσταντο διὰ «μῖαν» τῶν τελευταίων φο-
ρῶν» οἱ Πειραταί, εἰσελθὼν δὲ καὶ καθήσας ἐξήγαγον τὸ
μυροῦν μου καὶ ἀπέμαξα τὰ δάκρυά μου χωρὶς ποσῶς
νὰ κινήσω τὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων μου.

Ὁ υἱὸς τοῦ γυναικῶς

ΠΡΟΣ ΜΙΛΗΣΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΑΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΗ

Κυρία . . .

Ἄν σῶς ἔγραψα ἐπιστολὴν ὡς τώρα,
καθόσον ἦτο πρὸ καιροῦ ἀνάστατος ἡ χώρα,
διότι μῶς ἀπέκλεισε καὶ ἡ φίλη μας Εὐρώπη,
καὶ ἡ ἀλληλογραφία μας ἐκ τοῦτου διεκόπη.
Μὴν τώρα σῶς παρακαλῶ μετὰ τῆς τύχης ἐλπίαν
τὴν ἀλληλογραφίαν μας ν' ἀρχίσωμεν καὶ πάλιν.

Ποθῶ ἡ ἀνταπόκρισις νὰ ἐξακολουθήσῃ,
χωρὶς ὁ εἰς ἐπὶ καιρὸν τὸν ἄλλον νὰ γυμνῇ.
Ἐπεὶ ἂν μῶς ἐδίδοτο τοιαύτη εὐκαιρία,
ὥς θὰ μ' ἐσυχαίνασθε, ἀγαπητὴ κυρία,
ἀλλὰ ὁργήγορα καὶ ἐγὼ θὰ σῶς ἐσυχαίνωμαι,
καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐκφρασιν, παρακαλῶ, συγγνώμην.

Ἐν ταῦτοις, ἂν καὶ πάντοτε τὸ ἀγνωστον μ' ἀρῇ,
ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ εἶμαι ὅσον πλεονέκτησας,
νὰ ὁμιλῶ περὶ πολλῶν μαζί σας ἐν ἀνέσει
καὶ νὰ μὲ ἀερίζετε μὲ τὸ ρυπιδιὸν σας.
Πλὴν νὰ μὲ συγχωρήσαντε καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου,
ἂν διὰ λόγον σῶς λαλῶ ὀλίγον ἐλευθέρως.

Καὶ τώρα ποῦ τὸ σ τ ὶ ὶ ο ν ε κ β ὲ ἠσύχασε τοῦ Αἴμου,
βεβαίως σῶς ἐπέρασεν ἡ λύσσα τοῦ πολέμου
καὶ ἡ μεγάλη ἐξοφίς καὶ ἡ φιλοπατρία . . .
καὶ κάμνετε πολὺ καλά, ἐρατεινὴ κυρία,
ν' ἀφήσετε τὰ θούρια καὶ τὰς γυμνάς λεπίδας,
Ἐπεὶ ἐγὼ συχαίνομαι πολὺ τὰς ἡρώδους.

Ἐγὼ δὲν θέλω ἡ γυνὴ νὰ ψάλλῃ τὸ τοῦθ' ἐμὲ,
ἀλλὰ ὅσον παραθύρι της νεκροῦμεν νὰ στέκῃ.
μονάχα γὰρ τὸν ἔρωτα νὰ ἔχῃ καρδωκεῖται
καὶ ὅλο γάλλε ἐδῶντε δουλειὰ νὰ μὴν τῆς λείπῃ.
Ὅφειλε δὲ ὡς σύζυγος καλὴ ἀνταπερθέτως
ἐσθίει νὰ ἐγνευμονοῖ τοῦλάχιστον κατ' ἔτος.

Βεβαίως θὰ ἐμάθετε καὶ σέως μὲ συγκινήσεις
πῶς ὁ Τρικυπὴς σκέπτεται πολλὰς μεταρρυθμίσεις
Εἰς δὲ τὸ ἔργον του αὐτὸ καὶ ἐγὼ θὰ τὸν συνδράμω,
καὶ μίαν μεταρρυθμίσειν καὶ διὰ σῶς θὰ κάμω,
τοῦτέστιν ἐκ τῶν κυρίων ὡς χάρις θὰ ζητήσω
τὰ βάζοντες ἀπ' ἑμπρὸς τὸ π ο ὦ φ καὶ ὅχι ἀπ' ὀπίσω.

Καὶ γὰρ μεθ' ὑπολήψεως διατελῶ πολλῶς
ὁ διὰ βίον δάττης σας καὶ φίλος . . .

Φ α σ ο υ λ ῆ ς.

Φασούλης